

UIT DE SCHRIFT.

Eerste stem.

En het geschiedde, toen... Jezus gedoopt was en had... dat er een stem geschiedde uit den hemel.
Luc. 3:21, 22; Mat. 3:17; Marc. 1:11.

Daar is in het koninkrijk der hemelen geen grooter zwaarigheid, dan te vinden de overgangen. Wie is het, die in dat rijk van den Geest de klokken luidt, als het oude der verdwijning nabij is, de klokken, voor het feest van de nieuwe geboorte?

O, zwaar is de last van dat hemelsche Rijk. Want de uren zijn alle bepaald, maar ze worden zoo zelden geslagen. In het Rijk van den Geest is het als in dat der natuur. Als wij ons laatste kalenderblad afscheuren, dan schuift het nieuwe jaar zich in den schakel der eeuwen in zonder eenig gerucht. En als de nieuwe dag aanbreekt, dan is de overgang van nacht tot licht daar zonder geluid; het is alleen de mensch met zijn onrustigheid, die kalenders uitvindt en die de klok doet slaan. En hij wil den slag dreunen doen voor elke nieuwe ure; doch in het koninkrijk Gods wordt hem de overgang der tijden niet door hoorbare stemmen verkondigd.

Is er dan geen bepaalde ure in het koninkrijk Gods? Zeker. Geen rijk is er, waarin zóó nauwkeurig alle ding zijn tijden en gelegenheden heeft als in dit koninkrijk. Want achter alle uur ligt Gods raadsbestel, en elke nieuwe overgang is in den schakel der historie door God gewild op een van Hem gekozen punt des tijds. Beid Gods tijd; duur Gods uur; zoo luidt er de wet. En de mensch, in wien binnen den kring van dat Godsrijk het ijvervuur ontstoken is, heeft zijn uur te weten en niet te vroeg en niet te laat te zijn; doch als hij God vraagt, of Hij met hoorbare klanken het uur wil doen slaan, dan is er geen stem, geen antwoord. Straks is het uur geboren; maar de klok, wie heeft de klok hooren slaan?

Zwaar is dat: te vinden de overgangen. Want in Gods koninkrijk stelt niet de revolutie, doch alleen de reformatie de wet. Wie door revolutie den overgang zoekt van het oude naar het nieuwe, wel, die kiest zijn eigen uur, die stelt zichzelf een tijd en als zijn ure, zijn eigen ure, gekomen is, dan verzet hij zelf de wijzers van de klok en slaat alarm; hij zelf; hij dreunt de slagen de wereld in. Zulke tijden komen met uiterlijk gelaat; de klok van de uren der menschen, die slaat wel. Maar in Gods koninkrijk is reformatie de wet. Daar is de roep om het nieuwe, doch dat dan niet gemaakt, maar alleen geboren mag zijn. En niemand mag de wijzers verzetten, en het oude moet niet vernietigd, doch vervuld zijn, zal het nieuwe mogen ingaan tot zijn werkelijkheid. Wiens is nu de inventie der uren? Ze zijn er, want soeverein bepaalde ze God. Maar wie weet, wanneer de tijden rijpen, hoe lang de uren duren? Zal nooit ons „de wagen der tijden ontlasten“ het uur, dat voor den overgang van het oude naar het nieuwe door God is gekozen?

Zwaarigheid als deze is er geweest, ook, ja allereerst, voor Jezus Christus en voor wie Zijn tijden heidden. Ze was er eerst voor Hem. Nu waren stil de dagen vergleden en de jaren zijner jeugd waren vergaan in den school van het verleden, dat nooit tot één uur zegt: keer weder. En in Jezus' ziel rijpt het bewustzijn van zijn roeping. Wie wijst hem nu den overgang van de afzondering in stilte tot het openlijk optreden als Messias? Wie doet zijn ure slaan, als zij geboren is? Er is niets, er is niemand die Hem zegt: uw ure is gekomen. Dat doen de omstandigheden niet — want al is er onrust in de verslagen harten, een crisis bracht de Dooper niet. Dat doen de menschen niet; waar zijn de scharen, die tot Hem uitgaan en zeggen: hier is uw kroon? Dat doen de wetten niet noch de gewoonte, want niet als Jezus nauwkeurig en precies de dertig jaren bereikt heeft, neemt hij het leeraamt aan, doch ongeveer dertig jaren is Jezus oud, als Hij treedt voor het voetlicht.

Zoo is er de vraag, wie de ure kent, van God bepaald, waarop Zijn Zoon moet ingaan tot Zijn werk. En er is spanning in Jezus' ziel, want door eigen keuze moet Hij de ure vinden der groote keuze. Om Gods tijd te vinden, moet Hij Zijn eigen tijd nu weten. Daar is spanning in den geest van Johannes, den onrustprofeet; wacht hij niet op de groote ure, waarop Gods vuur inslaan en Gods bij vellen zal? Daar is spanning in de ziel van het volk, dat van Johannes drie dingen heeft ontboden: het komt, en het komt na mij, en de konink is nabij...

Waarom, o God, zijn uw tijden zoo zwaar te vinden, waarom roept Gij uw uur niet af, zelfs niet voor het menschelek dilden van uw Zoon?

Geef nu acht daarop, dat het antwoord op deze vraag alleen ligt in Gods soevereiniteit. God kan wel Zijn ure aankondigen, indien Hij dat wil. Of doet Hij dat niet hier, als hij den doop Christus den levensweg der vernedering heeft gekozen, als Hij, de Breker van het oude en de Bouwer van

het nieuwe, gedoopt gaal in gebed en biddend Zijn uren, Zijn dagen, Zijn stem Gode ten dienste stelt? Hier is immers de Stem, die spreekt uit den hemel? Wie ooren heeft om te hooren, die hoore. God zegt: de tijd is er, en met hoorbare klanken slaat hier God het uur, dat de klank dreunt in de ooren en breekt over den Jordaan. Doch als God dat doet, dan is het niet vóór, doch na den doop van Christus. Eerst moet Christus Zijn uur bepaald hebben en Zijn keuze gedaan; daarna eerst zegt God: Uw ure is de Mijne. Eerst roept de stem in Christus; daarna de stem van boven Christus het uur af van de nieuwe geboorte van het koninkrijk der hemelen.

Hier is de grondwet voor het leven van den Man van smarten: van stap tot stap moet Zijn levensweg en van uur tot uur Zijn levenstijd door Hem zelf gekozen zijn. Voor Hem de zwaarigheid, ten volle, van het zoeken naar Gods tijden. Maar voor u, die gelooft, de zaligheid, ten volle, van het geloof in dezen Middelaar, die Gods tijden voelde, als ze kwamen en die in deze stem tijdens z'n gebed na den doop de zekerheid vernam, dat Zijn tijd ook die des Vaders was. Hij heeft de zwaarigheid verdragen en ontvangt in de stem Zijn loon.

Kniel neder, Johannes, knielt neder, gij verslagenen Israëls; knielt naast uw gedoopten Koning, die in gebeden hoort de stem van boven. Want wel heeft God gesproken met hemelstem en het uur gewezen; maar voor u is de zwaarigheid niet opgeheven. Zie, het uur van het nieuwe, dat komt, is aangebroken. Gods stem spreekt en klinkt en hamert in den tijd het uur van de verdwijning van het oude, en de verrijzing van het nieuwe. Maar die stem komt na den doop; dat is de eerste zwaarigheid; en vóór zijn wegvoering, onmiddellijk daarna, in de woestijn; — dat is de tweede zwaarigheid. Het uur heeft geslagen en in veertig dagen gaat de Bouwer van den nieuwen dag in de eenzaamheid; alleen de duivel hoort dan zijn stem. En Gods vuur slaat nog niet in, Johannes; en nóg vallen de boomen niet, o profeet der woestijn. De overgang is gewezen en nog zult gij hem hebben te zoeken. Want alle vinden doet weer zoeken en al heeft het uur geslagen, nog is het raadsel niet opgelost. Hoort Hem — roept de Stem van boven; en tegelijk drijft Hem de Geest uit in de woestijn, waar Hij niemand oor bereiken kan. Hij schijnt nog niets te zullen doen, de Christus Gods.

Wat is het zwaar, die overgangen te vinden, zelfs als ze aangekondigd zijn.

Kniel neder, ook gij, die na zooveel eeuwen het nieuwe ingaan zaagt tot zijn vervulling. Want nóg is er de wet van deze stem bij den Jordaan. Nóg is een teken teken niet den ongelovigen, maar alleen den geloovigen. Nog is er de zware arbeid, van wie Gods opdracht te overpeinzen heeft en op Gods uur te letten heeft, zóó dat Gods uur moet slaan, gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde.

Dan zal daar niemand zijn, die als Christus, het uur van Gods tijden eerst heeft hooren klinken inwendig en eerst daarna uitwendig. Dan is er alleen voor Hem die zuivere bereidheid tot Gods werk, die zelfs zijn ure zoekend en tastend kiest; en voor ons is de sluimer en de zwaarte van oogen als van de maagden, die het uur van het feest der nieuwe verheugenis eerst dan inwendig vernemen en ervaren, als van buiten de stem klonk: ziet, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet. Dan zijn wij diep verslagen.

Maar het zal een troost ons zijn, dat de bruid, die haar ure vaak niet weet, zelfs als die ure geslagen is, mag schuilen achter den Bruidegom, die, ook voor haar verzoening, zich beroemen mag, dat Gods uur Hem zelf nooit onvoorbereid en Gods feest zijn kaarsen nooit uitgebrand vond.

K. SCHILDER.

KERKELIJK LEVEN.

Het studeeren der Ouderlingen.

V.

Meer kans van slagen dan aan een ouderlingenblad geven we aan Ouderlingenconferenties.

Het spreekt vanzelf, dat ook die niet op de leest der Diaconale Conferenties mogen geschied.

D.w.z. dat men daar geen vragen behandelt, welke concrete gevallen raken.

Want dan zou men weer in het werk van den kerkeraad van de meerdere vergaderingen treden.

Beter kan men een voorbeeld nemen aan de Predikantenconferenties.

Als daar op zulk een Ouderlingenconferentie eenige referaten worden geleverd, speciaal den arbeid van den ouderling betreffende en vooral een zeer ruime gelegenheid voor discussieeren wordt voorbehouden, zal ze zeker niet zonder vrucht blijven.

Biedt een wekelijksch of maandelijksch ouderlingenblad op den duur geen stof genoeg, welke aan het doel beantwoordt, conferenties, die eens in het jaar worden gehouden, hebben met dergelijke bezwaren niet te tobben.

Alleen wane niemand, dat in zulk een conferentie het zwaartepunt van de ouderlingenstudie mag gezocht; dat, wanneer een opziener die maar getrouw bijwoont, hij vanzelf wordt rijp gestoofd; dat hij verder onderzoek nu wel gerust kan nalaten.

Er zijn tegenwoordig tal van menschen, die veel van hun kennis aan conferenties te danken hebben. Zij loopen van de eene conferentie naar de andere; zij schijnen er op geathonneerd.

Ge kunt ze in den regel uit anderen licht kennen. Zij hebben een zekere gemakkelijheid in het debat, weten over alles en nog wat mee te spreken, doen bij hun eerste optreden de meerderheid eener vergadering verbluft staan.

Maar och arme, als ze aan den tand worden gevoeld!

Dan blijkt het, dat het er maar dunnetjes bij hen op zit. Dat ze van alle referaten iets hebben onthouden, maar geen enkele goed. Dat ze lijden aan schromelijke oppervlakkigheid.

Het komt niet zelden voor, dat zij, die aan alle mogelijke en onmogelijke conferenties deelnemen, bijna nooit een boek, dat eenige inspanning verdert, doorlezen.

Soms zijn ze niet eens liefhebbers van lezen. Zij moeten het hebben van de viva vox, van de stem, het gebaar en de voordracht.

De onderling wachtte er zich voor, ooit zoo'n conferentie-type te worden.

Hij tere niet op referaten, maar grupe nog andere middelen tot dieper onderzoek aan.

Gewoonlijk is zelfs de ontwikkelingswaarde van conferenties niet zoo heel groot.

De kracht ligt in iets anders.

De deelnemers maken eens kennis met elkander. Ze voelen zich als een eenheid. Er heerscht in de vergadering een eigenaardige psychische atmosfeer. Men wordt gegrepen door een idee, gewonnen voor denkbelden, die men vroeger verwierp. Het idealisme, dat dreigde in te zinken, wordt opgeheven. Men wordt weer met geestdrift geladen. Men vat met nieuwe opgewektheid zijn taak ter hand.

Daar hebt ge de eigenlijke verdiensten van zulke conferenties.

En men zal toestemmen: te versmaden zijn ze niet.

Wij hebben in onze dagen élan noodig.

Conferenties maken derhalve gezette studie niet overbodig.

Aan zulke gezette studie kan zekere leiding worden gegeven door besprekingen in den kerkeraad.

Er moest op elke kerkeraadsvergadering eenige tijd gereserveerd kunnen worden voor een geregelde behandeling van de kerkenorde, voor allerlei vraagstukken omtrent het huisbezoek enz.

Vooral in kerken van niet te grooten omvang lijkt mij dit wel te verwezenlijken.

In den regel zal de predikant aangewezen zijn om de besprekingen over een onderwerp op gang te brengen, om door een inleidend woord de lijnen aan te geven, waarlangs de bespreking zich heeft te bewegen, de kwesties aan te stippen, welke daarbij aan de orde komen.

En het behoeft geen betoog, dat men niet in het wilde weg naar onderwerpen moet grijpen, maar dat er ook hierin stelsel behoort te zijn.

Het zou niet goed zijn, de heele kerkenorde door elkander te schudden en dan bij wijze van lot er een artikel uit te halen.

Neen juist in de ordelijke afhandeling zit het opbouwende element.

Wij zouden willen adviseeren, dat in kerkeraaden, waar dit maar eenigszins mogelijk is, zulke geregelde besprekingen worden ingevoerd.

In grotere kerken zal men hier helms op moeilijkheden stuiten.

Daar wordt de tijd zoo in beslag genomen door allerlei kwesties, dat er maar zelden drie kwartier of een klein uur kan overschieten.

Het agendum is gewoonlijk overbelast. Dikwijls kan men het niet eens geheel afwerken, wil men op een behoorlijk uur naar huis gaan.

Toch verdient het aanbeveling om de weinige keeren, dat de kerkeraadstafel niet al te belegd is, te baat te nemen en het bovenaangewezen in praktijk te brengen.

Ook in deze geldt het: beter iets dan niets.

In kerken, waar wijkpredikanten met wijkouderlingen samenkomen, zijn zulke wijkvergaderingen daartoe het meest geschikt.

En als men eenmaal den smaak ervan beet heeft, wil men zulke besprekingen niet meer missen.

Iedere kerkeraad roeie dan met de riemen, welke hij heeft.

Mits er slechts in deze richting worde gestuurd.

Een vraag in zake „Herkerstening“.

Gelijk bekend is, stelden wij voor het woord „Evangelisatie“ te vervangen door „Herkerstening“. Van verschillende zijden werd daarmee instemming betuigd, al droeg deze — gelukkig! — geen luidruchtig karakter.

Gelukkig, zeg ik.

Want in het tegenovergestelde geval zou het bewijs geleverd zijn, dat men onder ons voornamelijk verspillt aan „een woord“.